

Meer kleur kwam er in zijn houthakkers met *een gevelden boom*, eveneens op een heuvelhelling, waar drie zwoegende, sprookjes-achtige mannekes naast een van zijn haverzakgenietenden schimmel een aardig, meer gedroomd geval werden, dat hemelsbreed verschilt b.v. van Brueghel's houthakkers (Parijsche en Brusselsche tentoonstellingen). Eekman geeft geen realiteit, doch een door zijn gewaarwording, zijn psychische reactie verwerkte werkelijkheid. Zoo ontstond ook een *eigen* geval bij de weergave van den *strooper*, die geknield zittend, afwachtend, met één hand een hondje op den grond drukt. Hier werden de kleuren der kleeding, evenals die der mannetjes, die met den boom zwoegen, een integreerend, vullend en vormgevend bestanddeel; doch die kleuren — ook wel warmer: bruin, rood-bruin en rood — worden niet uitbundig, als in een bruiloft of smulpartij van boeren-Brueghel, maar komen eerder overeen met de sobere tinten van diens parabel der blinden (museum te Napels). De figuren zijn bij Eekman ook nooit zoo talrijk, als b.v. op een telling „te Bethlehem”, of een doek waarop moeder Goethe de menschen en duivels „so kuterbunt durcheinander krablen” zag. Doch hij woekert met de ruimte van zijn kleine schildervlakken en deze bieden door de kunstige vulling, de meesterlijke teekening, de zeer gevarieerde compositie een aantrekkelijke verscheidenheid. Als hij het hoofd van een volkstype portretteert op het geheele rechthoekige vlak (de *kwakzalver*, de *wildopjagers*), verruimt hij zijn schilderij door er figuren of koppen achter en erneven te plaatsen, al of niet in een landschap. Vooral het profiel van dien vooruit turenden wilddrijverskop, die bijna het geheele doek vult, werd een heel natuurlijke typeering: een hooge, gelige muts, door een smalle doek gebonden op het grijze hoofd, een verweerd gezicht, een strootje in de mond, de kin ten deele verborgen, door den opstaanden kraag van een archaïsch buis, ten deele bruin en mauve; zijn bedrijvigheid in een groenig Vlaamsch heuvelland met één boom is reeds duidelijk doordat het bovineinde van een verticaal gehouden stok zichtbaar is en door de kleine figuur van een collega, die half verborgen achter het groote hoofd, in dezelfde richting stapt, terwijl hij twee stokken rechtstandig vóór zich houdt.

Meer caricatuur werd de weerzinwekkende kop van den oreerenden *kwakzalver*, die met zijn naast den schouder gesticuleerende hand het geheele schilderij (in de breedte) beslaat; de brute, louche uitdrukking van dezen kop met een lichte muts op den lagen schedel, een grooten ring in het oor, is sterk geteekend, evenzoo de half onnoozele koppen der menigte, die naast de geheven hand zichtbaar zijn. De achtergrond is leege lucht. Het geheel doet denken aan caricaturale voorstellingen van Bosch (de goochelaar in het museum te St Germain, zijn eerst aan Brueghel toegeschreven teekeningen van bedelaars)⁴ of